

Zo is dat wanneer het gaat om de vraag of de doop ook een pleitgrond kan zijn bijvoorbeeld als het gaat om aanvechtingen die elke gelovige wel van tijd tot tijd wel kent? En hoe is dat als het gaat om ouders die zorg hebben om hun kinderen die andere wegen gaan, zoals helaas steeds vaker voorkomt. Kinderen die - zie hierboven - gedoopt werden omdat dat behoort en hen het sacrament niet onthouden mag worden.

"Ik ben gedoopt"

Wat het eerste betreft verwijzen we naar Luther. Deze kerkhervormer heeft zijn leven lang veel innerlijke strijd gekend. Hij gebruikte daarvoor het woord aanvechting. Hij was ervan overtuigd dat het niet kwam door een twijfelziek hart, maar dat het ging om aanvallen van een gevaarlijke tegenstander. In die tijden van aanvechting hanteerde hij het wapen van het gebed zoals hij dat leerde uit de Schriften. Meermalen sprak hij de duivel rechtstreeks aan en wees hem de deur door te wijzen op zijn voorhoofd. 'Ik ben gedoopt!' riep hij dan uit.

Niet dat het doopwater voor Luther een soort magische bescherming vormde. Het feit van gedoopt te zijn op zich betekende niets voor hem. Het belang ervan was – als hierboven betoogd - datgene waar het doopwater naar verwijst: Gods beloften in Jezus Christus. De zekere vergeving toegezegd om het vergoten bloed van Jezus Christus, dat reinigt van alle zonden. Ook van die zonden die de duivel Luther voor de voeten wierp. Net als Luther mag ieder die aangevochten wordt weten: van Jezus' bloed heeft Satan niet terug. Voor wat er in Gods woord staat moet hij wijken. Denk maar aan woorden als in Kolossenzen 2, 11-15. Het is veelzeggend dat daar de apostel Paulus de zekerheid van Gods genade en vergeving in verband brengt met de doop. Die hij zelfs (!) duidt als 'een besnijdenis die geen werk van mensenhanden is, maar een afleggen van het lichaam des vlezes, in de besnijdenis van Christus, daar gij met hem begraven zijt in de doop'. Elke beproefde ziel mag te allen tijde pleiten op het volbrachte werk van Jezus Christus, Die – volgens Romeinen 8:34 - ook voor ons pleit. Dat op basis van Zijn offer, zoals in de Brief aan de Hebreëen omstandig wordt gepredikt. Hij weet uit eigen ervaring wat wij in zulke omstandigheden meemaken, Hebreëen 4:15.

Zwakheid

Volgens de Reformatoren is de doop ook gegeven om ons in onze zwakheid tegemoet te komen en ons geloof in God om Christus' wil te versterken!

Het wil dan ook heel wat zeggen om het merkteken van Christus op het voorhoofd te dragen. Het is dezelfde troost – zie zondag 1 van de Heidelbergse Catechismus – als om Jezus' eigendom te zijn, gekocht en betaald met Zijn bloed.

Geldt dat ook kinderen die andere wegen gaan? Die met het doopwater waarmee ze besprenkeld of begoten werden de naam van de drie-enige God op hun voorhoofd meekregen. Toen ouders en gemeente rondom de doopvont baden dat zij ook eenmaal zouden komen tot belijdenis van de naam waarin ze gedoopt werden. En dat God ze zou bewaren en tot geloof brengen.

Voor en met de ouders werd er gebeden dat God zou helpen bij de christelijke opvoeding. Maar op een bepaald moment gingen ze niet meer mee naar de kerk. En niet weinigen zeggen dat ze niet het kindergeloof (voorgoed?) achter zich gelaten hebben.

Fouten?

In het pastoraat komen we steeds vaker ouders en grootouders tegen die zich afvragen: wat hebben wij foutgedaan? Wat is er misgegaan? Gaan mijn (klein)kinderen, die er niet veel aan doen of meer van willen weten, nu verloren?

Het is een groot verdriet wanneer gedoopte kinderen later geen ja zeggen tegen de in de doop ook aan hen gegeven belofte en zelfs zeggen niet te geloven. Het is waar dat Gods beloften in de doop gegeven om een antwoord vragen van onze kant. Maar even zeker is dat de beloften die God met de doop geeft door de (groot-)ouders als pleitgrond mogen dienen. Als wij al niet willen dat onze kinderen verloren gaan, God al helemaal niet, 1Timoteüs 2:4. Jezus heeft zijn bloed niet alleen voor de gelovigen vergoten, maar voor de hele wereld, 1Johannes 2:2.

Zoveel zijn wij mensen voor God waard, dat Hij Zijn Zoon, Jezus niet gespaard heeft maar voor allen heeft overgegeven, Romeinen 8:32.

Zal de moeder van kerkvader Augustinus op het gedoopt zijn gepleit hebben in al haar gebeden, toen haar zoon wegens ging van God vandaan? Ze kreeg te horen dat een zoon van veel gebed niet verloren kan gaan. Hoe we denken over de betekenis van het sacrament in het algemeen en de doop in het bijzonder en de kracht van het gebed is uiteraard van invloed op hoe dat bedoeld zal zijn geweest.

In de gereformeerde traditie gaat het in elk geval er niet om dat het besprenkeld zijn of begoten worden met of ondergedompeld in het doopwater op zich een pleitgrond is. Maar wel de met de doop gegeven beloften van God in Jezus Christus!

Genade en beloften

Genade is geen erfgoed, maar Gods beloften zijn dat wel. Die gelden ons en onze kinderen! We mogen er op vertrouwen dat de Goede Herder op zoek is en blijft naar al zijn verloren schapen, zolang ze leven. Dat Hij er alles aan zal doen om ze te vinden en te redden. Dat wil toch ook zeggen tot geloof in Hem zal brengen. Waarom ook gebeden is samen als ouders en gemeente bij de doopvont.

Ook na de doopsbediening is het gebed belangrijk. Om voor de kinderen op de bres te staan. Ook wanneer ze eenmaal ouder en volwassen zijn geworden. Hoe vaak hoor je niet dat ouders maar niet meer met hun kinderen over God praten want dan blijven ze weg! Maar wie kan ouders beletten met God te praten over zijn kinderen? Als predikant of ouderling kom je ze tegen, ouders, grootouders, die vertellen over de kracht van het gebed en wonderlijke bekeringen. Evenzovele getuigenissen dat het pleiten op Gods beloften, als ook bij de doop gegeven, zin heeft. En dat we niet moeten verslappen maar blijven volharden in het gebed, zoals Jezus ons ook geleerd heeft in Lucas 18:1-8.

Bidden bijvoorbeeld zoals met het altijd weer indrukwekkende Gebed voor mijn kinderen van Geeske Wiersma:

Ik leg de namen van mijn
kinderen in Uw handen.

Graveer Gij ze daarin met
onuitwisbaar schrift.
Dat niets of niemand ze meer
ooit daaruit kan branden,
ook niet als satan ze straks
als de tarwe zift.

Houdt Gij mijn kinderen vast,
als ik ze los moet laten
en laat altijd Uw kracht
boven hun zwakheid staan.
Gij weet hoe mateloos
de wereld hen zal haten,
als zij niet in het schema van
de wereld zullen gaan.

Ik vraag U niet mijn kinderen
elk verdriet te sparen,
maar wees Gij wel hun troost,
als ze eenzaam zijn en bang.
Wil om Uws naams wil hen
in Uw verbond bewaren,
en laat ze nooit van U vervreemden,
nooit, hun leven lang!

.